

Елайджа — номер одинадцять

Перша помилка

Jeff Pippenger

2023-10-15

Бунт із золотим тельцем Аарона на початку історії стародавнього Ізраїлю пророчо узгоджується з бунтом Єровоама на початку існування десяти колін північного царства Ефраїма. Ці священні історії слугують прообразом бунту адвентизму 1863 року.

Звісно, існують й інші свідчення щодо 1863 року, але Аарон і цар Єровоам надають свідчення, які накладаються на історію 1863 року, і всі ті історії ілюструють рух ста сорока чотирьох тисяч, що є протестантським рогом, не лише в останні дні шостого царства біблійного пророцтва, а й аж до закриття часу випробування. Ті історії також розглядають паралельну історію республіканського рога в шостому царстві.

Загалом це дуже важка істина для тих, хто вірить, що церква адвентистів сьомого дня є Божим останком наприкінці світу. Це переконання — наша перша помилка. Немає біблійних доказів того, що Лаодикійська церква представляє народ, який підносять як стяг під час кризи недільного закону. Наша перша помилка — прийняти хибну передумову, ніби це так. Стяг наприкінці світу складається з тих, кого вигнали члени синагоги сатани.

І підніме стяг для народів, і збере вигнанців Ізраїля, і позбирає розсіяних Юди з чотирьох кінців землі. Ісаї 11:12.

Саме лаодикійські адвентисти виганяють тих, що мають бути стягом.

Послухайте слово Господнє, ви, що тремтите перед Його словом; ваші брати, які ненавиділи вас і відлучали вас заради Мого Імені, казали: «Нехай прославиться Господь!», та Він явиться вам на радість, а вони посоромляться. Ісаїя 66:5.

Тих, хто є знаменом, відкидають через «ім'я» Христа. Ім'я, що породжує ненависть, — Альфа й Омега, бо принцип Альфи й Омegi чітко визначає, кого Церква адвентистів сьомого дня представляє у біблійних пророцтвах. Притча про десять дів представляє адвентизм.

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

Притча сповнилася на початку адвентизму, і наприкінці вона знову сповнюється буквально, до останньої літери.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19

серпня 1890 року.

Нерозумні діви, що прокидаються й усвідомлюють, що не мають олії, є лаодикійцями.

«Стан Церкви, представлений нерозумними дівами, також називається лаодикійським станом». Review and Herald, 19 серпня 1890 р.

Боротьба мудрих дів, представлених також як Філадельфійська церква, — з церквою, яка видає себе за юдеїв, але ними не є.

Ось, Я вчиню так, що ті із синагоги сатани, які кажуть, що вони юдеї, а ними не є, але брешуть; ось, Я вчиню, щоб вони прийшли й поклонилися перед ногами твоїми, і щоб пізнали, що Я полюбив тебе. Об'явлення 3:9.

Сестра Вайт розглядає цей вірш у найпершій публікації після великого розчарування.

"Ви думаєте, що ті, які поклоняються перед ногами святого (Об'явлення 3:9), зрештою будуть спасенні. Тут я не можу погодитись із вами; бо Бог показав мені, що цей клас становили ті, хто називали себе адвентистами, але відпали і 'знову розпинали для себе Сина Божого та виставляли Його на відкритий сором'. І в 'годину спокуси', яка ще має прийти, щоб виявити істинний характер кожного, вони зрозуміють, що навіки загублені; і, охоплені стражданням духу, схиляться до ніг святого." Слово до малого стада, 12.

У п'ятому розділі книги Ісаї вперше згадується пісня про виноградник, яку згодом використав Христос.

Тепер я заспіваю своєму улюбленому пісню мого улюбленого про його виноградник. Був у мого улюбленого виноградник на дуже родючому пагорбі; і він обгородив його, і очистив від каміння, і насадив у ньому добірну лозу, і збудував посеред нього башту, і також зробив у ньому точило; і сподівався, що він дасть виноград, а він уродив дикий виноград. А тепер, о мешканці Єрусалима та мужі Юди, розсудіть, благаю вас, між мною та моїм виноградником. Що ще можна було зробити для мого виноградника, чого я не зробив у ньому? Чому ж, коли я сподівався, що він дасть виноград, він уродив дикий виноград? Ісаїя 5:1-4.

Притча, як у Старому Заповіті, так і в Новому, показує, що Божа церква відкинута Богом за відмову приносити плоди, до принесення яких вона була покликана. У п'ятому розділі Ісаї, у завершенні притчі, окреслюється покарання виноградника, а також обіцяється піднести прапор для народів. Очевидно, що виноградник — не прапор.

Тому запалав гнів Господа проти його народу, і він простягнув проти них руку свою та вдарив їх: і затремтіли пагорби, а їхні трупи були розтерзані посеред вулиць. Та при всьому цьому його гнів не відвернувся, але його рука ще простягнена. І він підійме прапор для народів здалека і свисне їм з кінця землі; і ось, вони прийдуть швидко, прудко. Ісаїя 5:25, 26.

Коли Ісус пізніше заспівав цю пісню у вигляді притчі, його висновок був так само рішучим.

Послухайте ще одну притчу: Був один господар, що насадив виноградник, обніс його огорожею, викопав у ньому чавило, збудував вежу, віддав його виноградарям і подався в далеку країну. А коли наблизився час плодів, послав він своїх слуг до виноградарів, щоб вони взяли його плоди. А виноградарі, схопивши його слуг, одного побили, другого вбили, а ще одного закидали камінням. Знову послав інших слуг, більше, ніж перших; і з ними вчинили так само. Нарешті послав до них свого сина, кажучи: Пошанують мого сина. Але виноградарі, побачивши сина, сказали між собою: Це спадкоємець; ходімо, уб'ємо його та привласнимо його спадщину. І, схопивши його, вивели за виноградник і вбили його. Отож, коли прийде господар виноградника, що зробить з тими виноградарями? Кажуть йому: Люто погубить тих лиходіїв, а виноградник віддасть іншим виноградарям, які віддадуть йому плоди у свій час. Ісус каже їм: Хіба ви ніколи не читали в Писанні: Камінь, що будівничі відкинули, той став наріжним каменем; це від Господа, і дивне воно в очах наших? Тому кажу вам: Царство Боже буде відняте від вас і дане народові, що приносить його плоди. І хто впаде на цей камінь, розіб'ється; а на кого він упаде, того розмеле на порошок. І, почувши його притчі, первосвященники та фарисеї зрозуміли, що він про них говорить. Матвій 21:33–45.

Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня не є тим стягом, який підносять. Виноградник останніх днів, прообразом якого був давній Ізраїль, — це Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня, але буде народ, який принесе плід, що вважається первоплодами, якими і є сто сорок чотири тисячі.

Це ті, що не осквернилися з жінками, бо вони дівственні. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони були викуплені з-поміж людей, як первоплоди Богові та Агнцеві. Об'явлення 14:4.

У ролі стяга Господар дому залучить їх, щоб зібрати останній урожай. Лаодикійська Церква Адвентистів Сьомого Дня — це виноградник, що відкинув наріжний камінь «семи часів» Мойсея. Відтоді це було поступове скочування в дедалі глибшу темряву. Стягом стане «корінь Єсея». Корінь Єсея, тобто Давид, представляє найостаннішу істину, яку Ісус представив придирливим юдеям у Його історії. Це символ принципу Альфи й Омєги, який невірні виноградарі як давнього, так і сучасного Ізраїлю відмовляються зрозуміти.

І того дня постане корінь Єсея, що стане стягом для народів; його шукатимуть погани, і його спочинок буде славний. Ісаїя 11:10.

Сестра Уайт і Джеймс Уайт чітко зазначають, що до 1856 року рух став Лаодикією, тож коли ж вона вказує, що він коли-небудь прийняв вістку до лаодикійців? Вона ніколи цього не робила. Нашою першою помилкою є прийняття твердження, що Церква адвентистів сьомого дня була переможною церквою протягом своєї історії. Насправді все навпаки. Якщо ми приймаємо цю першу хибну передумову, наші очі закриваються на пророчі факти, які свідчать про протилежне. Наприклад, сестра Уайт неодноразово зазначає, що історія давнього буквального Ізраїлю ілюструє досвід і історію сучасного духовного Ізраїлю. Часто, коли вона наводить давній Ізраїль як приклад для сучасного Ізраїлю, вона водночас цитує класичне твердження апостола Павла про ту саму істину.

А все це сталося з ними як приклади; і це написано для нашого напоумлення, на яких прийшли кінці віків. 1 Коринтян 10:11.

Апостол Павло в одинадцятому вірші підсумовує попередні десять віршів.

До того ж, браття, не хочу, щоб ви не знали, що всі наші батьки були під хмарою, і всі перейшли через море; і всі хрестилися в Мойсея в хмарі та в морі; і всі їли ту саму духовну їжу; і всі пили те саме духовне пиття, бо вони пили з того духовного Каменя, що супроводжував їх; а той Камінь був Христос. Але до багатьох із них Бог не благоволив, бо вони полягли в пустелі. А ці речі стали нам прикладом, щоб ми не пожадали лихого, як і вони жадали. І не будьте ідолопоклонниками, як дехто з них; як написано: Народ сів їсти й пити, і встав бавитися. І не чинімо розпусти, як дехто з них чинив, і загинуло за один день двадцять три тисячі. І не випробовуймо Христа, як і дехто з них випробовував, і були погублені зміями. І не нарікайте, як і дехто з них нарікав, і були погублені винищувачем. 1 Коринтян 10:1-10.

Павло і сестра Вайт не використовують стародавній Ізраїль як приклад переможного і праведного народу. Навпаки. Павло підсумовує ті перші десять віршів у вірші одинадцятому, а потім у наступному вірші формулює урок, який історія стародавнього Ізраїлю має передати тим, хто побачить.

Отже, хто думає, що стоїть, нехай стережеться, щоб не впасти. 1 Коринтян 10:12.

Стародавній Ізраїль є прикладом народу, який був покликаний Богом, ведений Богом, виконував Божі пророцтва і на кожному кроці повставав проти Бога, а зрештою розпі'яв Творця неба й землі! Адвентисти без проблем визнають ці факти про стародавній Ізраїль, але рідко дозволяють задумане застереження пробитися крізь їхню лаодикійську сліпоту. Вони можуть цитувати уривки, де Сестра Вайт називає церкву зіницею Божого ока, і це правда, але Божа любов до Свого народу не прикриває їхнього справжнього стану. Кого Він любить, того докоряє й карає. Хоч церква Божа і є зіницею Божого ока, Ісус дуже ясно підсумував Своє ставлення до тієї зіниці, Своєї зіниці.

Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і каменуєш тих, що послані до тебе; скільки разів я хотів зібрати твоїх дітей разом, як квочка збирає своїх пташенят під свої крила, та ви не захотіли! Ось ваш дім залишається вам пустим; істинно кажу вам: не побачите мене, доки не настане час, коли скажете: Благословен той, хто приходиться в ім'я Господнє. Луки 13:34, 35.

Слід поставити запитання: «Чи справді Ісус ілюструє кінець початком? Чи справді стародавній Ізраїль ілюструє сучасний Ізраїль?» Проблема стародавнього Ізраїлю протягом усієї його історії полягала в тому, що вони вірили, ніби їхня спадщина доводить, що вони — Божий народ, а отже, що вони не можуть бути ніким іншим, як Божим народом. Ось чому за днів Єремії вони заявляли, що є храмом Господнім.

Слово, що було до Єремії від Господа: Стань у брамі дому Господнього і там проголоси це слово, та скажи: Послухайте слово Господнє, усі ви з Юди, що входите цими

брамами, щоб поклонитися Господу. Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїля: Виправте свої дороги та свої вчинки, і Я дам вам жити на цьому місці. Не покладайтеся на облудні слова, кажучи: Оце храм Господній, храм Господній, храм Господній. Єремія 7:1–4.

На цій самій омані також наголошував Іван Хреститель.

І були охрещені ним у Йордані, визнаючи свої гріхи. А коли він побачив багатьох фарисеїв і садукеев, що прийшли на його хрещення, сказав їм: "Поріддя гадюче, хто остеріг вас тікати від майбутнього гніву? Тож приносьте плоди, гідні покаяння: І не думайте казати в собі: 'Ми маємо Авраама за батька': бо кажу вам, що Бог може з цих каменів піднести дітей Авраамові. А вже й сокира прикладена до кореня дерев: тому кожне дерево, що не приносить доброго плоду, буде зрубане та кинене у вогонь." Матвія 3:6-10.

Те саме хибне розуміння в адвентизмі, яке символізується висловом «Храм Господній — це ми» та твердженням, що ми — духовне «насіння» Авраама, є головним проявом сліпоти Лаодикії.

Бог посилає посланців, щоб сповістити Своему народові, якими вони мають бути і що робити, аби коритися Його законам праведності, які, коли людина їх чинитиме, то житиме ними. Вони мають любити Бога понад усе, не маючи інших богів перед Ним; і вони мають любити свого ближнього, як самих себе, чинячи йому так, як хотіли б, щоб він чинив їм.

До жодної йоти святого Божого закону не можна ставитися легковажно чи зневажливо. Ті, хто порушує «Так говорить Господь», стають під знаменом князя темряви, повстаючи проти свого Творця і Викупителя. Вони привласнюють собі обітницю, дані слухняним, кажучи: «Храм Господній, храм Господній — це ми», — тоді як безчестять Бога, спотворюючи Його характер, роблячи саме те, що Він наказав їм не робити. Вони встановлюють мірило, якого Бог не давав. Їхній приклад вводить в оману, їхній вплив розтліває. Вони не є світлом у світі, бо не дотримуються принципів праведності.

Люди не можуть виявити більшої зради Богові, ніж нехтуючи світлом, яке Він посилає їм. Ті, хто так чинить, вводять в оману необізнаних, бо встановлюють хибні дороговкази. Вони постійно спотворюють чисті принципи...

У словах Святого Письма нам ясно сказано, чому спустошення спіткало юдейський народ. Вони мали велике світло, рясні благословення і чудове процвітання. Але вони виявилися невірними довіреному їм дорученню. Вони не дбали вірно про Господній виноградник і не приносили Йому його плодів. Вони поводитися так, ніби Бога не існує, і тому лихо спіткало їх. Manuscript Releases, том 14, 343–345.

Ізраїльтяни вірили, що, оскільки на початку своєї історії їх обрав Бог, вони завжди будуть Його обраним народом. Гірше того, вони також вірили, що, будучи Його обраним народом, Він шануватиме їх, попри те, що вони відмовлялися шанувати Його. З погляду пророцтва вони були Його обраним народом аж до розлучення, але ніколи не були тим народом, яким

Бог бажав, щоб вони були. Праведність обраного народу не визначається тим, ким вони себе вважають. Давній Ізраїль є основним прикладом для церкви адвентистів сьомого дня, але коли приймається хибна передумова, що вони представляють сто сорок чотири тисячі наприкінці світу, виявляється сліпота Лаодикії, як це було в давньому Ізраїлі. Адвентизм вірить і вчить, що вони є залишком Божого народу наприкінці світу, попри очевидні докази протилежного.

Чим ближче ми підходимо до закриття випробувального часу, тим серйознішим і прямішим має ставати послання до Лаодикійського народу. Якщо ту хибну передумову не відкинути на користь істини, то приклади Аарона, Єровоама і 1863 року приховуються під покровом традицій і звичаїв. Вже надто близько до закриття випробувального часу, щоб і далі ховатися під тим покровом.

І це є суд: світло прийшло у світ, і люди більше полюбили темряву, ніж світло, бо їхні вчинки були злі. Бо кожен, хто чинить зло, ненавидить світло і не приходить до світла, щоб його вчинки не були викриті. Івана 3:19, 20.

Історія віровідступництва адвентизму простежується в Божому пророчому Слові. Це пророча реальність. Першим доказом цього є стародавній Ізраїль. Стародавній Ізраїль — це історія тривалого й наростаючого віровідступництва, і все ж Біблія та Дух пророцтва навчають, що стародавній Ізраїль є прообразом сучасного Ізраїлю. Яким би сумним це не було, ніколи ще не було важливішим зрозуміти цю істину, ніж у теперішній час. Те, що розкривається через Об'явлення Ісуса Христа, — це факт, що історія адвентизму як протестантського рога йде паралельно з історією республіканського рога. Обидва роги слугують один для одного другим свідком, і відмова правильно побачити одного зі свідків водночас перешкоджає визнанню іншого свідка.

Лінії Аарона, Єровоама та 1863 вказують на початок сучасного духовного Ізраїлю, і тим самим вони також вказують на початок республіканського рога. Вістка третього ангела — це застереження проти прийняття знака звіра. Саме Сполучені Штати спершу ухвалюють недільний закон, а потім змушують увесь світ зробити те саме.

«Іноземні держави наслідуватимуть приклад Сполучених Штатів. Хоча вона очолить, проте та сама криза спіткає наш народ у усіх частинах світу». Свідчення, том 6, 395.

Пророчі істини, пов'язані з кризою недільного закону, не можна відокремити від діяльності Сполучених Штатів. Звір із землі з тринадцятого розділу Об'явлення є шостим царством біблійного пророцтва, що царює протягом сімдесяти пророчих років згідно з двадцять третім розділом Ісаї. Це звір із землі, що має два роги. Істини, пов'язані з взаємозв'язком тих двох рогів, нині розкриваються, але лише тим, хто вирішує зрозуміти, що Ісус здійснює розпечатування Об'явлення Ісуса Христа, використовуючи початок чогось, щоб проілюструвати його кінець.

Сполучені Штати стали шостим царством біблійного пророцтва у 1798 році, і протягом наступних шістдесяти п'яти років два роги, що мали пройти крізь історію разом, були

поміщені в контекст, який можна було розпізнати, але лише тими, хто готовий це побачити. Шістдесят п'ять років, про які йдеться в сьомому розділі книги пророка Ісаї, розпочалися 742 року до н. е. і завершилися 677 року до н. е. Від 1798 до 1863 року ці роки повторилися. Ці шістдесят п'ять років вказують на процес кризи в обох рогах.

До 1863 року початковий період пророчих «днів одного царя» двадцять третього розділу Ісаї завершився, і таким чином було встановлено пророчі віхи завершального періоду «днів одного царя». Закінчення символічного періоду «сімдесяти» двадцять третього розділу Ісаї ілюструється першими шістдесятма п'ятьма роками. Від 1863 року до часу кінця у 1989 році — це період Лаодикійської адвентистської церкви, який почався з міллеритського руху і закінчується рухом ста сорока чотирьох тисяч. Щоб зрозуміти період наприкінці, ми повинні зрозуміти період на початку. Адвентизм не може цього зробити, бо його початок позначений відкиненням клятви Мойсея, яка визначає саме ті шістдесят п'ять років, що представляють початок і кінець адвентизму та Сполучених Штатів.

З цієї причини, і це причина великої важливості, ця стаття намагалася встановити один пророчий факт, який нині розпечатується Левом з племені Юдиного. Факт полягає в тому, що якщо ви не бажаєте визнати, що Церква адвентистів сьомого дня завжди перебувала в лаодикійському стані, тоді ви логічно неспроможні правильно розрізнити історію адвентизму, і без правильного розрізнення історії адвентизму ви неспроможні правильно розпізнати рік республіканізму.

Бо коли, уникнувши скверн світу через пізнання Господа і Спасителя Ісуса Христа, вони знову в них заплутуються й переможені ними, то останнє для них гірше, ніж перше. Бо краще було б їм не пізнати шляху праведності, ніж, пізнавши його, відвернутися від святої заповіді, переданої їм. Але з ними сталося за правдивим прислів'ям: Пес повертається до своєї блювотини; і вимита свиня — до валяння в багні. 2 Петра 2:20-22.